

РЕШЕНИЕ

№ 6114

гр. София, 05.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 08.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **8250** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 64, ал. 4 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС), вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Я. П. Х., изгърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в затвора [населено място], против Заповед № 56/30.07.2020 г. на Началника на ЦСЗ – ст. комисар Д. Т., с която е отказано преместването му в затворническо общежитие от открит тип „К.“.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради нарушение на материалния закон, неспазване на установената форма, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона. Посочва се, че в заповедта не са посочени относимите фактически основания, което води до невъзможност да се установи въз основа на какви факти органа е формирал волята си. Липсвали подробни мотиви, които да се основават на изготвените становища по повод депозираната молба за преместване. Липсвала преценка на всички относими факти и обстоятелства свързани с преместването, поради което неправилно е било прието, че не са налице условията за преместване на затворника. Д., че не могло да се направи извод за наличие на добро поведение в пенитенциарното заведение бил необоснован, като се изтъква, че имало отчетлив превъзпитателен ефект от престоя му. Не било взето предвид, че в ЗО от закрит тип „К.“ имало режим на водата и топлоснабдяването през зимния период. Сочи се, че е нарушен чл. 35 АПК, тъй като не била дадена възможност да бъдат

събрани и изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, нито била дадена възможност за даване на обяснения или възражения в производството по издаване на акта. Иска се отмяна на оспорената заповед и се претендира присъждане на разноските по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Г., която поддържа жалбата.

Ответникът – Началник на Централен софийски затвор, чрез юрк. М. оспорва жалбата. Излага становище за неоснователност на същата.

Административен съд София-град, като разгледа документите по административната преписка и съобрази становищата на страните намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С Решение № 234/01.12.2017 г. на ВКС, НО, 2 състав, постановено по КД № 407/2017 г., е оставена в сила присъда, с която жалбоподателят Я. П. е признат за виновен, за това, че на неустановена дата от началото на 2009 г. до 03.07.2019 г., в [населено място], в съучастие, като помагач с други лица, умишлено е улеснил другото да умъртви Р. Р., като убийството е извършено на 03.07.2009 г., поради което на основание чл. 116, ал. 1, т. 6, вр. чл. 21, ал. 3, т. 2, и чл. 23 НК е осъден на 10 години лишаване от свобода. Зачетен е предварителен арест в размер на 5 години 3 месеца и 1 ден. Изтърпяването на наказанието е започнало на 01.12.2017 г. при първоначално определен строг режим.

С Молба вх. № 5351/25.06.2020 г. /л. 9/ жалбоподателят, чрез адв. Г. е поискал да бъде преместен в затворническо общежитие от открит тип за доизтърпяване на наказанието.

По повод на така подадената молба са изготвени: Становище от ст. инсп. М. А., ИФ НС ЗО „К.“ /л. 11/, Доклад за лишения от свобода от инспектор – СДВР /л. 12-14/, Становище от ИФЗ ЗН РНОД /26/, Становище от инспектор ИФЗ НС СДВР /л. 28/.

След предоставяне на изискуемите становища по чл. 64, ал. 2 ЗИНЗС и след запознаване с материалите и затворническото досие на осъденото лице началника на затвора [населено място] е издал Заповед № 56/30.07.2020г., с която е отказано преместването на Я. П. в затворническо общежитие от открит тип „К.“, както и същият да продължи да изтърпява наказанието си при условията на строг режим. В заповедта е прието, че осъденият П. е изтърпял $\frac{1}{4}$ от наложеното наказание съобразно нормата на чл. 64, ал. 1 ЗИНЗС, но се констатирало, че не била налице втората предпоставка за преместване на осъдения. Посочено е, че от изискуемите по закон становища се установявало, че не са налице категорични данни за добро поведение на осъденото лице в рамките на пенитенциарното заведение. Към момента наказанието не било дало своя коригиращ ефект в достатъчна степен. Посочено е, че осъденият е награждаван и нямал наказания, с неизтекъл срок съобразно чл. 109 ЗИНЗС, но това не било достатъчно доказателство за преосмисляне на поведението и постигане целите на наказанието, визирани в чл. 36 НК. От съществено значение за определяне степента на поправка и превъзпитание бил анализа на оценката на риска от рецидив и вреди, където имало редуциране на оценката на риска от рецидив само със седем пункта спрямо първоначално определения от 56 точки.

Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 06.08.2020 г.

При така установеното от фактическа страна Съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима, като подадена в срок, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол съгласно чл. 66, ал. 2 ЗИНЗС, от лице, което е адресат на акта.

Настоящият съдебен състав, като обсъди наведените в жалбата доводи и представените от страните доказателства намира, че разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 66, ал. 1 ЗИНЗС първоначалният режим може да бъде заменен със следващия по-лек от началника на затвора след изтърпяване, включително със зачитане на работните дни, на една четвърт, но не по-малко от 6 месеца от наложеното или намаленото с помилване наказание, ако лишеният от свобода има добро поведение и покаже, че се поправя. Според ал. 2 началникът на затвора се произнася с мотивирана заповед след вземане на становището на ръководителя на направлението за социална дейност и възпитателна работа, на заместник-началника по режимно-охранителната дейност или на началника на съответното затворническо общежитие относно поведението на осъдения по време на изтърпяване на наказанието. Екземпляр от заповедта се връчва на осъдения срещу подпис и се изпраща на прокурора, осъществяващ надзор върху изпълнението на наказанието. С оглед цитираната разпоредба съдът намира, че оспорената заповед е издадена от материално компетентен орган, в кръга на законовите му правомощия. Спазени са изискванията за форма на индивидуалния административен акт, като са изложени аргументите, мотивирали така постановения отказ. В тази връзка не се констатира основания за прогласяване на нищожността на процесната заповед. При издаването ѝ не се констатира съществени процесуални нарушения, като са изискани предвидените в чл. 66, ал. 2 ЗИНЗС становища. Неоснователни са възраженията за нарушение на формата на акта, напротив, изложени са фактическите и правни основания за издаването ѝ. Съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС мотивите към административния акт или към резолюцията за отказ за издаване на административен акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган в съобщението до страните, или с други думи няма пречка мотивите да се намират и в други документи от преписката – в случая законово изискуемите становища по чл. 64, ал. 2 ЗИНЗС, към които препраща и атакуваната заповед. Не се констатира нарушения на процесуалните правила, обуславящи отмяната на оспорената заповед.

При постановяване на заповедта е спазен и материалния закон.

Видно от текста на разпоредбата на чл. 64, ал. 1 ЗИНЗС се касае за право на началника на затвора, но не и за задължение. Между страните не се спори, че жалбоподателят е придобил формално право за замяна на режима, тъй като е изтърпял $\frac{1}{4}$ от присъдата. Замяната обаче не се извършва автоматично, а след преценка на началника на затвора, след получаване на становища, изготвени от ръководителя на направлението за социална дейност и възпитателна работа и на началника на съответното затворническо общежитие, където се намира жалбоподателят. Изразеното от тях отрицателно становище, базирано на съществуващите високи стойности на риск от рецидив, както и риска от вреди към обществото, който също е висок, е възприето от административния орган, вследствие на което той е решил, че не следва да извърши исканото преместване, респективно и заменянето на настоящия режим със следващия

по-лек. Видно от съдържанието на разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС, законът дава право на ответника да извърши преценка по целесъобразност на възможността за преместване на осъдения и замяна на режима, а не го задължава при формалното възникване на посочените в нормата предпоставки задължително да се произнесе положително. Преценката кое поведение представлява достатъчна и основателна предпоставка за облекчаване на режима, е предоставена на административния орган, който действа при условията на оперативна самостоятелност, съобразно формираното у него вътрешно убеждение. Съдебният контрол в настоящия случай се свежда само до това, дали на административния орган действително е предоставено правото да извършва преценка по целесъобразност и дали е спазил процедурата при издаване на административния акт. От представените писмени доказателства е видно, че преди издаване на оспорената заповед ответникът е изискал становища от съответните длъжностни лица, така както изисква законът, въз основа на отразеното в тях е направил собствена преценка дали са налице условията за преместване на осъдения и облекчаване на режима, при който жалбоподателят изтърпява присъдата си, след което се е произнесъл с акта, предмет на настоящото дело.

В оспорената заповед, административният орган е посочил, че не изпълнена нормата на чл. 65м ал. 3 ЗИНЗС и това обстоятелство е посочено като пречка за преместванет в ЗООТ. Замяната на режима е в дискреционната власт именно на началника на затвора, който се произнася по замяната му с по-лек при условията на чл. 6б, ал. 1 ЗИНЗС, като условията за това са идентични с тези по чл. 64, ал. 1 ЗИНЗС за преместване. В правомощията на началника на затвора е да прецени дали са налице условията за промяна на режима и доколкото същите са налице да се измени първо режима, а след това да се произнесе по преместването в затворническо заведение от открит тип. С други думи вида на режима е определящ за възможността за преместване в пенициарни заведения, с по-лек режим.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Я. П. Х., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в затвора [населено място], против Заповед № 56/30.07.2020 г. на Началника на ЦСЗ – ст. комисар Д. Т., с която е отказано преместването му в затворническо общежитие от открит тип „К.“.

На основание чл. 64, ал. 4 ЗИНЗС решението е окончателно.

СЪДИЯ: